

[Gert Petersen.]

frem fra intern amerikansk side gående ud på, at de forhandlinger, man lagde op til, var forhandlinger, som måtte føre til modpartens kapitulation, ellers var man ikke interesseret i dem. Det er bl. a. belyst igennem Pentagonpapirerne, og det skulle dog føre til nye vurderinger.

Der blev også sagt, hvis jeg ikke misforstod det, fra udenrigsministerens side, at Pekingbesøget kan rykke tidspunktet for en forhandlingsløsning nærmere. Mon ikke man snart burde gøre sig klart i Danmark, at en forhandlingsløsning i den forstand, at amerikanerne forbliver i Indokina, er uigennemførlig, hvad enten det er Peking eller Moskva eller Washington der måtte ønske den. En fred i Vietnam er ikke mulig, så længe der er udenlandske tropper i Vietnam, og så er det ligegyldigt, om de er franske; som de var igennem en 70-80 år — de blev heller ikke accepteret på noget tidspunkt — eller om de er amerikanske. Det har noget at gøre med det vietnamesiske folks indstilling, og man skulle næsten tro, at man nu efter 30 års uafbrudt og ulykkelig krig i Vietnam efterhånden var blevet klar over, at sådan er indstillingen, sådan er holdningen hos det vietnamesiske folk.

Hr. Poul Schlüter var en meget ærlig mand, og det skal han have min anerkendelse for. Han sagde, at man må tænke på, at Schweiz og Sverige er neutrale lande, som har helt andre udenrigspolitiske forudsætninger, end vi har, og derfor er det da ikke så underligt, at de anerkender Nordvietnam, mens vi ikke anerkender Nordvietnam. Det tror jeg netop er sagen. Jeg tror, det er ganske væsentligt, det er ganske centralt. Hovedårsagen til, at tidligere regeringer ligesom den nuværende regering ikke har ønsket at anerkende Nordvietnam, men tværtimod har optaget og opretholdt forbindelse med et terroristisk regime i Sydvietnam, der kalder sig en regering, er Danmarks NATO-medlemskab. Nu er vi altså kommet dertil, at man fra socialdemokratiske side har brudt med denne linje, for så vidt angår Indokina, for så vidt angår Nordvietnam, og det er tilfredsstillende.

Jeg efterlyser igen et svar på et spørgsmål, denne gang var det rettet til hr. Per Hækkerup: hvilke yderligere konsekvenser drager man i socialdemokratiet af disse Pen-

tagonpapirer? Indicerer de ikke, når USA i Indokina kan føre sig frem på den måde, inspirere kup, indsætte regeringer, provokere og eskalere, når man kan gøre det i Sydvietnam og over for Nordvietnam, kan man så ikke gøre det over for Grækenland, kan man ikke gøre det over for andre lande? Er det ikke en ejendommelig forbundsfælle, for at sige det meget mildt, Danmark her har fundet sig? Bør Danmark ikke gøre op med denne forbundsfælle og vende tilbage til sin alliancefri politik? Ikke ind i noget nyt stormagtsforbund, for sandheden er jo, at den anden supermagt er ikke et hak bedre. Jeg siger ikke dette om amerikanerne og amerikansk politik for at fremhæve Sovjetunionen, men Sovjetunionen optræder ofte så klodset udadtil, at dér kan enhver føle det; i dette tilfælde, når det drejer sig om USA, har det altså været mere uklart. Nu må det være klart for alle.

Med hensyn til dagsordenen vil jeg godt høre fra hr. Per Hækkerup: hvis der nu kommer et regeringsskifte i Norge, det er jo sket før, og en ny holdning til Vietnam, vil socialdemokratiet, hvis det danner regering efter valget, uden hensyn til hvad der måtte ske i Norge, omgående stille forslag om optagelse af dansk diplomatisk forbindelse med Nordvietnam? Hr. Kai Moltke spurgte om det, men fik ikke noget svar, nu gør jeg hans spørgsmål til mit.

Sigsgaard: Jeg forstår selvfølgelig godt, at udenrigsministeren går uden om indholdet af det, man her kalder Pentagonpapirerne, som katten om den varme grød. For de Pentagonpapirer, der er offentliggjort, dokumenterer jo, at hele den officielle danske Vietnampolitik har bygget på et usandt grundlag og har været vildledning af befolkningen næsten fra ende til anden. Og så kommer man ikke engang her i dag og siger, at man ikke har haft kendskab til de forhold, der omhandles i Pentagonpapirerne. Tværtimod siger man, at de giver ikke anledning til at ændre den politik, man fører. Det vil altså sige, at man i hovedtrækkene må have haft kendskab til indholdet af de dokumenter, og det stemmer også udmærket med, at det talrige gange fra denne talerstol og på mange, mange andre måder er kommet frem og er blevet dokumenteret, at USA har spillet og spiller aggressorens rolle